

عنوان مقاله:

شاخص کشت پذیری: پارامتری کمی در بررسی کیفیت فیزیکی خاک

محل انتشار:

یازدهمین کنگره ملی مهندسی مکانیک بیوسیستم و مکانیزاسیون ایران (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

آزاده صفادوست - استادیار گروه خاکشناسی، دانشکده کشاورزی، دانشگاه بوعلی سینا

اسماعیل اسفندیاری اخلاص - دانشجوی دکتری گروه خاک شناسی، دانشکده کشاورزی، دانشگاه بوعلی سینا

گلایه یوسفی - کارشناس ارشد گروه خاک شناسی، دانشکده کشاورزی، دانشگاه بوعلی سینا

خلاصه مقاله:

کشت پذیری می تواند به عنوان پارامتر توصیف کننده خاک از نظر سهولت خاکورزی، آماده سازی بستر بذر، جوانه زنی و رشد ریشه بکار رود. این پژوهش به منظور تعیین موثرترین پارامتر بر شاخص کشت پذیری در برخی از خاک های استانهمدان با ویژگی های متفاوت انجام شد. شاخص کشت پذیری (TI) بر اساس پنج ویژگی فیزیکی خاک شامل جرم مخصوصظاهری، شاخص مخروطی، مواد آلی، ضریب یکنواختی خاکدانه و شاخص خمیرایی تعیین گردید. همچنین برای بررسی رابطه بین شاخص کشت پذیری و برخی ویژگی های فیزیکی خاک از روابط رگرسیونی ساده و چند متغیره استفاده شد. نتایج این پژوهش نشان دهنده ارتباط معنی دار بین شاخص کشت پذیری و برخی ویژگی های اندازه گیری شده خاک بود. خاک لوم - شنی دارای بیشترین مقدار شاخص کشت پذیری (86 / 0) بود؛ اما با خاک لوم سیلتی با شاخص کشت پذیری 52 / 0 در یکگروه آماری قرار گرفت. همچنین خاک رسی کمترین مقدار (0/09) این شاخص را نشان داد. به طور کلی، خاک های موردبررسی از نظر شاخص خمیرایی و شاخص مخروطی محدودیتی برای شاخص کشت پذیری نداشتند، در حالیکه بیشترین محدودیت برای این شاخص مربوط به ضریب یکنواختی خاکدانه ها بود. نتایج نشان داد که شاخص کشت پذیری به عنوان یک شاخص کمی مناسب می تواند کیفیت فیزیکی خاک را بر اساس ویژگی های ساده خاک تعیین نماید.

کلمات کلیدی:

جرم مخصوص ظاهری، شاخص خمیرایی، شاخص فروروی، ضریب یکنواختی خاکدانه، مواد آلی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/799509>

